

РЕШЕНИЕ

№ 2965

гр. София, 15.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 21.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **1324** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Ч. Г. Т. от [населено място], [улица] срещу наложената му принудителна административна мярка принудително задържане на лек автомобил „Ситроен“ с рег. [рег.номер на МПС] чрез използване на техническо средство тип „скоба“ на 21.01.2020 г., описана в Съобщение № 1733936 на [фирма].

В жалбата се твърди, че процесната принудителна административна мярка е неправилно приложена, тъй като жалбоподателят е заплатил такса „зелена зона“ до м. 11.2020 г. На посочената дата жалбоподателят паркирал в пресечка на [улица], намираща се между [улица] и [улица], като в началото на улицата имало табели, че същата попада в обхвата на „зелена зона“. Иска се да бъде отменена наложената принудителна административна мярка, като бъде осъден ответникът да възстанови заплатената от жалбоподателя сума от 33 лв. за премахването на поставената скоба, както и законната лихва считано от 22.01.2020 г. до възстановяването на сумата. Претендира разноси.

В съдено заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – контролър автомобилен транспорт, той и шофьор, сектор „Принудително задържане“, отдел „Паркиране“, дирекция „Паркиране и мобилност“ в търговско дружество [фирма] – в съдебно заседание не се представлява. От процесуалния представител адв. Г., по делото е постъпила молба, с която оспорва подадената жалба. Моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира

разноски.

Софийска градска прокуратура - редовно призована, в съдебно заседание не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 21.01.2020 г. жалбоподателят паркирал собствения си лек автомобил „Ситроен“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], на [улица]в участъка между [улица]и [улица]. Служител на [фирма] установил в същия ден, че автомобилът е паркиран в участък, който попада в „зелена зона“ на [населено място], като за същия не е заплатена дължимата такса за престой в зоната, нито чрез изпратен SMS, нито чрез талон, поради което спрямо автомобила била наложена принудителна административна мярка по чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП – принудително задържане на пътното превозно средство.

Автомобила бил принудително задържан, чрез поставена на предната гума „скоба“ съгласно чл.167, ал.2, т.2 ЗДвП, видно от съобщение № 1733936, от контрольор №13. В съобщението е посочен редът за поставяне на техническото средство тип „скоба“, редът за неговото сваляне и сумата, която следва да бъде заплатена за това. Посочена била и възможността МПС да бъде репатрирано в специализиран паркинг.

Съставен бил протокол за блокирани автомобили от 21.01.2020 г., в който е отразено, че МПС марка „Ситроен“ с рег. [рег.номер на МПС] е заскобено в 14.43 часа от контрольор П. К. С.. При установяването на нарушението и поставянето на скобата са били изготвени цветни снимки, които са приложени по делото. На 21.01.2020 г. в 18.29 часа автомобилът бил освободен след заплащането на глоба в размер на 33 лв.

По делото са приети като доказателства: Заповед № СОА18-РД95-690/31.10.2018 г. на кмета на Столична община, с която се въвежда режим на почасово платено паркиране „синя зона“ и „зелена зона“; Заповед № СОА18-РД95-454/03.08.2018 г. на кмета на Столична община, с която са одобрени редът и условията за принудително задържане чрез блокиране на колелото на неправилно паркирано ППС в зоните за почасово платено паркиране при използване на техническо средство тип „скоба“; инструкция за работата на служителите на длъжност „контрольор автомобилен транспорт, той и шофьор“ в сектор „Принудително задържане“, отдел „Паркиране“, дирекция „Паркиране и мобилност“, както и доказателства за компетентност на служителя, поставил скобата.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл.167, ал.2,т.2 от ЗДвП служби за контрол, определени от кметовете на общините, използват техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство, за което не е заплатена дължимата цена за паркиране по чл. 99, ал. 3 от същия закон до заплащане на цената и на разходите по прилагане на

техническото средство. Според чл. 124 от НОДТСО, оперативната дейност по използването и прилагането на техническото средство тип "скоба", таксуването на собствениците или упълномощените от тях водачи, както и освобождаването на принудително задържаните ППС, се организира и осъществява от общинското дружество [фирма] по ред и при условия, определени със заповед на кмета на Столична община, издадена на основание и в изпълнение на чл. 167 и сл. от ЗДвП. Съгласно Заповед № СО 18 РД-95-454/03.08.2018г., кметът на СО е одобрил „Ред и условия за принудително задържане, чрез блокиране на колелото на неправилно паркирано ППС в зоните за почасово платено паркиране при използване на техническо средство, тип „скоба“. С посочения акт, кметът на СО е определил юридическото лице [фирма], като орган по смисъла на §1, т. 1 АПК, на когото са възложени административните правомощия по налагане на принудителната административна мярка, като е оправомощил служители на [фирма] с властническите правомощия по чл. 167, ал. 2, т. 2 ЗДвП. Именно поради оправомощаване на служители на общинското предприятие, а не на цялото предприятие, изпълнителният директор на търговското дружество е приел Инструкция за работата на служителите на длъжност "Контрольор автомобилен транспорт" и "Контрольор автомобилен транспорт, той и шофьор" в сектор "Принудително задържане" от отдел "Паркиране" на дирекция "Паркиране и мобилност" по участъците от зоните с режим на почасово платено паркиране - "синя зона" и "зелена зона", в която е регламентирал действията на длъжностните лица, които са оправомощени да налагат принудителната административна мярка.

Обжалваната принудителна административна мярка /ПАМ/ е наложена от П. К. С. на длъжност „Контрольор автомобилен транспорт, той и шофьор“ при ЦГМ ЕАД, видно от допълнително споразумение № РД-12-2П-3981/31.12.2019г. към трудов договор – компетентен орган съгласно длъжностната му характеристика.

Видно от административната преписка, оспорената принудителна административна мярка и приложена от компетентен орган, съобразно предоставените му правомощия и при спазване на процесуалните правила.

Принудителното задържане представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 ЗАНН, която се налага при условията, посочени в специалния закон. ЗДвП не предвижда съставяне на нарочен акт в писмена форма за налагане на конкретната ПАМ. Аргумент в тази насока се извлича при тълкуване разпоредбата на чл. 172, ал.1 ЗДвП, според която изброените в чл. 171, т.1, т.2, т.4, т.5, буква "а", т.6 и т.7 от закона ПАМ се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По аргумент на противното за ПАМ по чл. 167, ал.2, т.2 ЗДвП не се изисква писмена форма. Поради това съдът приема, че за целта е достатъчен съставеният протокол за блокирани автомобили, който констатира поставяне на техническото средство и с който мярката се счита за наложена. От същия е виден номерът и марката на автомобила, дата и часът на заскобване. По същия начин стои положението с поставеното на автомобила съобщение, притежаващо уникален пореден номер.

Между страните не е спорно, че жалбоподателят е паркирал личния си автомобил в участък, който попада в „зелена зона“.

Съгласно чл. 99, ал. 1 от ЗДвП, в населените места собственикът или администрацията, управляваща пътя може да определи райони, пътища или части от

пътища за зони за платено и безплатно паркиране в определени часове на денонощието. Според ал. 3 на същата разпоредба, таксата се определя от общинския съвет.

Съгласно чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП служби за контрол, определени от кметовете на общините, използват техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство, за което не е заплатена дължимата цена за паркиране по чл. 99, ал. 3 от ЗДвП до заплащане на цената и на разходите по прилагане на техническото средство.

Със Заповед №СОА18-РД95-690/31.10.2018 г. на кмета на Столична община, е въведен режим на почасово платено паркиране „синя зона“ и „зелена зона“. Със Заповед №СОА18-РД95-454/03.08.2018 г. на кмета на Столична община, са одобрени редът и условията за принудително задържане чрез блокиране на колелото на неправилно паркирано ППС в зоните за почасово платено паркиране при използване на техническо средство тип „скоба“. Според т. 2 от същата, след констатиране на престой на ППС, без заплащане в зоните за почасово платено паркиране от служителите на общинското дружество [фирма], се извършва задържане на ППС чрез използване на техническо средство тип „скоба“.

Съгласно чл.73 от Наредба за организацията на движението на територията на Столична община/ НОДТСО/ "лицата по чл.71 и чл.72 имат право да паркират ППС в границите на конкретната подзона, от зоните за почасово платено паркиране, в която попада адресът на обособения жилищен имот".

Между страните не е спорно, че жалбоподателят е паркирал личния си автомобил в участък, който попада в „зелена зона“. От събраните в хода на административното производство доказателства се установява, че жалбоподателят е имал заплатен стикер за „зелена зона“ до м. 11.2020 г. Този стикер обаче дава право на жалбоподателя само на локално платено паркиране, според постоянния адрес на лицето. В случая, жалбоподателят е декларирал, че постоянният му адрес е в [населено място], на [улица], поради което издаденият му стикер му дава право на паркиране без допълнително заплащане за „зелена зона“ за подзона 11, която е с граници: [улица], [улица], [улица], [улица]. В тази връзка на жалбоподателя е изпратено надлежно на посочената от него електронна поща [електронна поща](#) съобщение, приложено по делото / лист 15/, че плащането по заявление за издаване на винетен стикер за локално паркиране с входящ номер ВГ121603/07.11.2019г. за автомобил с рег.номер СВ 5363 КТ е получено и че може да паркира по адресната си регистрация до 12.11.2020г. включително в зелена зона, подзона 11. Подзона 11 е посочена във вид на схема с описание на улиците.

При извършената проверка на 21.01.2020 г. служители на [фирма] са констатирани, че автомобилът на жалбоподателя е бил паркиран на [улица], като мястото на паркиране не се оспорва от жалбоподателя. Видно от приложените по делото схеми на „зелена зона“, за участъка, в който се намира посочената улица, същата попада извън обхвата на подзона 11, за която жалбоподателят има право на локално почасово паркиране. След като служителите на [фирма] са констатирани, че жалбоподателят не е заплатил дължимата такса за почасово паркиране в „зелена зона“ след извършена справка, правилно са наложили процесната принудителна административна мярка. Следва да се има предвид, че в хода на съдебното производство жалбоподателят не ангажира доказателства, които да оборят констатациите на служителите, установили извършеното нарушение. От друга страна жалбоподателят е бил надлежно уведомен,

че заплатения от него стикер за локално паркиране е само по адресната му регистрация и обхваща единствено подзона 11 в „зелена зона“. В случай, че същият паркира автомобила си в други подзони на „зелена зона“ следва да извърши заплащане за почасово паркиране в „зелена зона“. Смыслът на текста на чл.73 от НОДТСО е да се даде право на лицата да паркират ППС в границите на конкретна подзона, от зоните за почасово платено паркиране, в която попада адресът на обособения им жилищен имот.

С оглед изложеното оспорената принудителна административна мярка е правилна и законосъобразна, поради което жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на делото, своевременно направеното искане от страна на адв.Г. следва да се посочи, че разноски се присъждат на страната, която ефективно е заплатила адвокатско възнаграждение съгласно разясненията на ВКС в ТР №6/2012г. на ОСГТК. Представеното пълномощно касае плащане в брой от [фирма]. Същевременно по делото като ответник е конституиран - П. К. С.- контролър автомобилен транспорт, той и шофьор, сектор „Принудително задържане“, отдел „Паркиране“, дирекция „Паркиране и мобилност“ в търговско дружество [фирма], който ответник не е направил разноски за адвокатско възнаграждение в производството, поради което и не следва да му се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 172 от АПК, Административен съд-София град, III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Ч. Г. Т. от [населено място], [улица] срещу наложената му принудителна административна мярка принудително задържане на лек автомобил „Ситроен“ с рег. [рег.номер на МПС] чрез използване на техническо средство тип „скоба“ на 21.01.2020 г., описана в Съобщение № 1733936 на [фирма].

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: